

dighederne lader sig opnaa, saa betragter ogsaa det ærede Medlem i de store Træk Forslagene som indeholdende Forbedringer og Fremskridt. Det forekommer mig, at dette det ærede Medlems Standpunkt er et stærkt Vidnesbyrd om, at Kommissionen i det hele taget ved sine Forslag har ramt saa taaleligt det rette, har truffet det, som efter Omstændighederne maa siges at tilfredsstillende, saa godt som muligt, de forskellige Billigheds- og Retfærdighedskrav. Thi samtlige Kommissionens øvrige Medlemmer, repræsenterende alle de andre politiske Partier, have sluttet sig sammen som Forslagsstillere. At Stillingen altsaa er denne, at en saa betydelig Reform som den, der her er Tale om, kan bæres frem med Støtte fra de fleste Partiers Side og uden synderlig Modstand fra noget Partis Side, synes mig paa Forhaand at være en overordentlig vægtig anbefaling. Der er ikke mange Spørgsmaal, der pleje i den Grad at vække Lidenskaberne, som naar man kommer til at tale om Forandringer i Skatterne. Striden bliver jo gerne bidsk og hadsk, naar det drejer sig om disse Ting, der gribe ind i hver enkelts Pengepung. Jeg behøver kun at minde om, at da vi sidst havde en Skattereform til Afgørelse her i Tinget, gik Forhandlingerne ikke saa blidt som denne Gang. Sukker og Øl vakte da mere Lidenskab end Formue- og Indkomstskatten nu. Dermed er det selvfølgelig ikke sagt, at disse Forslag give sig ud for eller i nogen Henseende prætendere at være fejlfri, eller at de fremsættes her i Tinget fra Flertallets Side som et Slags Ultimatum. Det er allerede af Ordføreren for Forslagsstillerne tilstrækkeligt fremhævet, at dette ikke er Tilfældet. Paa adskillige Steder kunde de vel tænkes bedre, alt efter det Standpunkt, hvorpaa man stiller sig. Jeg for mit Vedkommende kunde paa flere Punkter ønske dem noget anderledes affattede. Heller ikke mener jeg, at man af, hvad jeg før sagde, behøver at slutte, at det just er nødvendigt at modtage Forslagene med en Følelse, der kan bringes ind under Kategorien Begejstring. En ny Skat er efter min Opfattelse ikke noget, der ret vel egner sig til at vække Følelser af den Art. Man kan se paa ny Skatter med mere eller mindre Afsky, men med stor Kærlighed kommer man vanskeligere til at se paa dem. Den eneste Trøst, man kan have ved at blive paalagt en ny Skat, er Følelsen af, at man ved at betale den kan komme til at bidrage til, at Folk, der have det endnu værre, slippe taaleligere fra det end hidtil.

Det er ud fra dette Synspunkt, at de, der ved denne Skatteomlægning blive bebyrdede, i det store og hele maa føle sig opfordrede til at støtte den, idet de erkende, at den søger at ramme det rette saa nær, det efter Omstændighederne er muligt.

Den ærede Ordfører har saa nøje gjort Rede for alle Enkeltheder, at der er ringe Grund for mig til at komme ind paa andet end nogle faa Spørgsmaal, og da særlig paa de enkelte Punkter, med Hensyn til hvilke min Opfattelse afviger noget fra de øvrige Flertalsmedlemmers. Men jeg skal da samtidig berøre enkelte af de Indvendinger, som under Forhandlingerne ere komne til Orde her i Tinget, til Dels ogsaa uden for Tinget i Bladene eller paa anden Maade. Der er saaledes Spørgsmaalet om Indførelsen af den stigende Skala. Man siger herom, at den er en Vilkaarlighed, en i sit Væsen socialistisk Skatteform; og naar man her først har givet den ene Finger, ved man aldeles ikke, hvor det vil ende; lige saa godt som at lade Skatteprocenten stige til $2\frac{1}{2}$ pCt., kan man lade den stige til 50 pCt. eller endnu højere. Jeg tror imidlertid ikke let, at der i saa Henseende kan siges andet eller mere end det, som allerede i ganske faa Linier er sagt i Kommissionens Beretning. Det er rigtigt, at en stigende Skala medfører Vilkaarlighed, og at Fastsættelsen af Stigningen ikke kan være andet end skønmæssig. Naar man frembringer en Stigning derved, at man for alle Indtægter giver Ret til at fradrage et vist ensartet, fast Beløb svarende til det, som man anser for et Eksistensminimum, kan man sige, at deri er der et Princip, en fast Regel, hvorefter man gaar frem. Men derimod, hvorledes man vil springe med den stigende Skala efter Indtægten, og hvorledes man vil springe med Procenten, det vil altid komme til at bero paa et Skøn. Denne Indvending er rigtig. Men der maa dertil siges, at den samme Indvending kan gøres gældende ved saa godt som enhver Sats, hvortil de forskellige Skatter ansættes. Hvad Princip er der f. Eks. i, at Tolden paa et Pund Kaffe er $12\frac{1}{2}$ Øre? Hvad Princip er der i, om Afgiften af en Pot Spiritus sættes til 18 Øre eller 50 Øre? Eller i, at Bygningsafgift skal beregnes med 4 Skilling pr. Kvadratalen, eller i, at en Etatsraad skal betale 40 Daler i Rangskat? Hele Skattesystemet hviler paa en Tillem্পing efter Skøn, hvorved Opgaven er at tilvejebringe et samlet Resultat, som i det store og hele kan antages at komme til at